

Arrest

nr. 127 322 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPPENOLLE, loco advocaat P.-J. STAELENS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 februari 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 13 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 25 juni 2014.

1.3. Op 2 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per fax betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van Mian origine te zijn, afkomstig uit Lahore, gelegen in de provincie Punjab, Pakistan. U verliet uw land van herkomst in mei of juni 2010 en vroeg een eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 14 februari 2012. Het Commissariaat-generaal nam inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 17 juni 2013. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 9 oktober 2013. Op 25 februari 2014 werd er aan u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas vroeg u een tweede maal asiel aan op 13 juni 2014. Daarop werden u op 16 juni 2014 een bijlage 13quinquies (bevel om het grondgebied te verlaten voor asielzoekers) en een bijlage 39bis (beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats) betekend.

U vraagt opnieuw asiel aan omwille van de problemen waarvoor u destijds Pakistan ontvlucht bent. Ter staving van uw asielrelaas legt u een brief van Waseem Akhtar Sheikh, lid van het nationaal parlement, een brief van Pakistan Energy Conservation en drie First Information Reports (FIRs) neer. Deze FIRs maakte u via uw advocaat over na het gehoor in het kader van het voorafgaand onderzoek. Tijdens dit gehoor verklaarde u over de FIRs dat één ervan handelt over dreigbrieven die u ontvangen had in Pakistan nadat u had kunnen ontkomen aan de Taliban in april 2010; een tweede handelt over de aanval op de garage waar u werkte; en een derde gaat over de ontvoering van uw broer. Dit laatste vond plaats in februari 2012, nadat u Pakistan had verlaten. De taliban wilden met de ontvoering van uw broer u dwingen om u aan te bieden bij hen. Na een laatste contact in 2013 heeft uw familie geen nieuws van uw broer ontvangen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw huidige asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als deze die u in het kader van uw vorige asielaanvraag aanhaalde. Met name legde u na het gehoor in voorafgaand onderzoek drie FIRs neer. Tijdens dit gehoor had u hierover verklaard dat zij verband houden met de problemen die u voor uw vertrek uit Pakistan zou hebben gekend en die u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt aangehaald. U verklaarde tevens dat er, samen met de FIRs, ook een attest van de garage 'Butt Autos' zou worden opgestuurd. (CGVS VO d.d.25/06/2014, p. 2-3, 4, 6) Dit hebt u tot op heden evenwel niet overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Naar aanleiding van uw werk daar zouden uw problemen begonnen zijn. Ten slotte legde u in het kader van uw huidige asielaanvraag nog een brief van een lid van het nationaal parlement en een brief van een vroegere werkgever neer.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In ondergeschikte orde werd er tevens op gewezen dat u niet aannemelijk maakte dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om verdere problemen met de Taliban te vermijden. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad'). De Raad stelde in zijn beschikking van 9 september 2013 dat u geen ernstige pogingen ondernomen had om de motieven in de beslissing van het Commissariaat-generaal - die volgens de Raad gedetailleerd, pertinent en draagkrachtig waren, steun vonden in het administratief dossier en raakten aan de kern van het relaas - te weerleggen, en dat de door u neergelegde documenten de geloofwaardigheid van uw relaas niet konden herstellen. Geen van de partijen vroeg met toepassing van artikel 39/73 § 2 om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van

voormelde beschikking. De betrokken partijen werden derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Aldus besloot de Raad bij arrest tot de verwerping van het beroep op 9 oktober 2013. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Vooreerst dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politiemensen, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van documenten uit Pakistan dan ook uiterst beperkt te noemen en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de door u neergelegde FIRs niet overeenkomen met de inhoud ervan.

Zo verklaarde u dat uw moeder de ontvoering van uw broer ging aangeven; en dat ze dit deed op de dag dat uw broer haar had opgebeld om te zeggen dat hij ontvoerd was. Gevraagd of er getuigen waren geweest, stelde u verder dat geen van zijn vrienden iets gezien had. (CGVS VO, p.7) Echter, in de enige FIR waarin over een ontvoering wordt gesproken (stuk 3), staat als (enige) klager een persoon vermeld met dezelfde naam als uw vader (I.(...) A.(...)). Daarenboven stelt de klager dat twee vrienden van zijn zoon hem hadden verteld dat zij zijn zoon in een auto met onbekenden hadden zien zitten. Nergens maakt de klager enige melding van het feit dat zijn zoon naar huis zou hebben gebeld om te zeggen dat hij ontvoerd was en dat zijn ontvoerders hem wilden ruilen tegen u. Dat hij dit niet zou vermelden indien dit werkelijk voorgevallen zou zijn, is niet aannemelijk te noemen.

Aangaande de FIR over de schietpartij in de garage waar u werkte, stelde u dat u zelf (samen met de andere aanwezigen) naar de politie ging op de dag van het schietincident en dat de politie die dag zelf nog een FIR opstelde. (CGVS VO, p.11) De enige FIR die handelt over een schietpartij (stuk 5) vermeldt als klager evenwel een persoon met de naam van uw vader. Hierbij kan tevens verwezen worden naar de vaststelling, gedaan in het kader van uw eerste asielprocedure, dat u vage en incoherente verklaringen had afgelegd met betrekking tot een klacht bij de politie en het al dan niet opstellen van een FIR naar aanleiding van dit incident.

Aangaande uw verklaringen, ten slotte, dat de derde FIR over aan u gerichte dreigbrieven zou gaan, dient ten slotte vastgesteld te worden dat de resterende FIR (stuk 4) gaat over een vechtpartij op een cricketterrein waarbij een zekere U.(...) K.(...) bedreigingen geuit had tegen de zoon (B.(...) A.(...) b.(...)) van de klager (I.(...) A.(...)). De inhoud van deze FIR komt met andere woorden geenszins overeen met uw verklaringen. U stelde immers dat één van de FIRs handelde over de dreigbrieven die u had ontvangen en dat u hiervoor zelf naar de politie was gestapt (CGVS VO, p.8-9), waardoor aangenomen mag worden dat u minstens als (mede)klager vermeld zou worden en er in de FIR enige referentie naar dreigbrieven zou worden gemaakt.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat er ogenschijnlijk met enkele van de FIRs geknoeid werd. Zo werd op stuk 4 en 5 het serienummer van de FIR, een voorgedrukt nummer dat verwijst naar de plaats van de FIR in het logboek dat op het politiekantoor wordt bijgehouden, onleesbaar gemaakt. Daarnaast lijkt ook telkens het laatste cijfer van het jaartal in de data (datum van het incident, van de aangifte en van het vertrek uit het politiekantoor) in stuk 5 overschreven te zijn.

Bovenstaande vaststellingen aangaande de inhoud van de door u neergelegde FIRs en uw verklaringen hieromtrent, maken dat de bewijswaarde van deze documenten verder ondergraven wordt. Gelet op het voorgaande; en op uw onaannemelijke verklaringen betreffende kernelementen van uw asielrelaas, waarvan sommigen betrekking hebben op de voormelde FIRs (infra), kunnen deze FIRs dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Zoals hierboven reeds werd opgemerkt dienen bepaalde van uw verklaringen aangaande feiten waarop de FIRs volgens u betrekking hebben, als onaannemelijk te worden beschouwd.

Over de ontvoering van uw broer in Pakistan in februari 2012 verklaarde u dat u hiervan enkele dagen na dit incident op de hoogte werd gebracht door uw moeder. (CGVS VO, p.6-7) Blijkens uw verklaringen zou deze ontvoering te maken hebben met de problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag had aangehaald: u verklaarde dat jullie enkel problemen hebben met de Taliban, en het doel van uw broers ontvoerders zou zijn dat ze u tegen hem willen ruilen. (CGVS VO, p.6, 8) Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, noch in uw beroepschrift enige melding maakte van deze vermeende ontvoering. De vaststelling dat u een dergelijke belangrijke gebeurtenis, die rechtstreeks verband zou houden met uw problemen, niet zou vermelden in het kader van uw eerste asielprocedure op een moment dat u er al geruime tijd van op de hoogte zou zijn geweest (het gehoor vond plaats op 27 mei 2013), ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan, te meer daar ook andere ongeloofwaardigheden werden vastgesteld in het kader van uw vorige en huidige procedure. Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u er eerder geen melding van had gemaakt, stelde u in eerste instantie dat u mogelijk een fout had gemaakt betreffende de datum van de ontvoering; dat de ontvoering niet plaats had gevonden voor het gehoor op het Commissariaat-generaal; en dat u er anders zeker over zou hebben verteld. (CGVS VO, p.13) Toen u werd gewezen op de datum van dit gehoor, stelde u in tegenspraak hiermee dan weer dat uw broer wel degelijk in 2012 werd ontvoerd en dat u er misschien geen melding van had gemaakt. (CGVS VO, p.13) Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen niet enkel verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen, zij bieden ook geen verklaring voor de aanvankelijke vaststelling dat u er niets over had gezegd.

Ook met betrekking tot de vermeende dreigbrieven die u van uw belagers zou hebben ontvangen toen u nog in Pakistan verbleef, werden tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen vastgesteld. In het kader van het voorafgaand onderzoek van uw huidige aanvraag verklaarde u dat u twee dreigbrieven kreeg toen u nog in Pakistan was. U zou beide hebben ontvangen in de periode tussen uw ontsnapping uit Dama Dhol en het moment waarop u terug in de garage 'Butt Autos' ging werken. Het is in deze garage dat u uiteindelijk aangevallen zou zijn. Na de eerste dreigbrief zou u naar de politie gestapt zijn, die daarop een FIR zou hebben opgesteld. U bevestigde uitdrukkelijk dat u beide brieven voor deze aanval ontving en dat u geen dergelijke dreigbrieven meer ontving na dat incident. (CGVS VO, p.8-9) In het kader van uw eerste asielaanvraag maakte u voor het Commissariaat-generaal dan weer geen enkele melding van dreigbrieven die u zou hebben ontvangen vóór de aanval maar wel van dreigbrieven die u erna zou hebben gekregen. (CGVS d.d.27/05/2013, p.4-5, 7, 8-9, 10) Geconfronteerd met uw verklaringen uit de eerste asielprocedure, ontkende u dat u dit ooit had gezegd en bleef u erbij dat u steeds had gezegd dat u de dreigbrieven had ontvangen voor de aanval. (CGVS VO, p.13) Het louter bevestigen van één versie van de feiten en ontkennen van uw vroegere verklaringen is geenszins voldoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien werd ook in het beroepschrift tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal gesteld dat u eerst aangevallen werd en daarna dreigbrieven ontving. (beroepschrift 1e AP, p.2) Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u in uw eerste asielprocedure evenmin enige melding maakte van het feit dat u de ontvangst van dreigbrieven zou hebben gemeld aan de politie, waarna die een FIR zou hebben opgesteld.

Bovenstaande inconsistenties en tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas en ondermijnen dan ook verder in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft de door u neergelegde brief van Waseem Akhtar Sheikh, lid van het nationaal parlement, dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat dit document een sterk gesolliciteerd karakter heeft. Zo stelde u dat uw moeder en een vriend op uw vraag Waseem Akhtar Sheikh opzochten en hem uw verhaal vertelden. (CGVS VO, p.4-5) Dit gesolliciteerde karakter blijkt verder uit uw verklaring dat u eventueel een nieuwe brief zou kunnen laten schrijven waarin wel melding wordt gemaakt van de ontvoering van uw broer (CGVS VO, p.8), een gebeurtenis die u, zoals eerder in de beslissing aangetoond werd, evenmin aannemelijk maakt. Een dergelijk gesolliciteerd karakter, gecombineerd met wijdverspreide corruptie in het land die het mogelijk maakt om allerlei documenten tegen betaling te bekomen, maakt dat de bewijswaarde van dit document zeer gering is. Dat Waseem Akhtar Sheikh uw verhaal gecontroleerd zou hebben bij de politie, zoals u stelt (CGVS VO, p.5), blijkt geenszins uit de brief en is louter een bewering van uwentwege. Evenmin blijkt uit deze brief welke concrete problemen u zou hebben gekend in Pakistan. De auteur spreekt enkel in zeer vage termen van een bedreiging voor uw leven uitgaande van een "religieus-fundamentalistische groepering" en stelt dat u veel geleden hebt tijdens uw leven, zonder hierbij enige verduidelijking te verschaffen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden dat deze brief afbreuk doet aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dit laatste geldt tevens voor de brief van Pakistan Energy Conservation Society, een vroegere werkgever van u. Ook deze brief stelt dat u ernstige doodsb bedreigingen ontving van een

religieuze groep maar brengt evenmin meer gedetailleerde informatie aan. Bovendien zou u voor deze firma gewerkt hebben van 2000 tot 2003 (CGVS VO, p.4), zodat de vraag rijst waarop de auteur zich baseert om te stellen dat u ernstige doodsb bedreigingen ontving daar uw problemen pas in 2010 zouden zijn begonnen.

Gelet op het voorgaande kunnen ook deze brieven niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van

artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het Commissariaat-generaal er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft in zijn bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) d.d.16/06/2014 dat alle verblijfsprocedures waarvoor hij verantwoordelijk is afgewezen werden en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. U diende één verzoek tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat werd afgewezen op 25 februari 2014. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, argumenteert verzoeker onder verwijzing naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State hieromtrent, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag voorzichtig dient op te stellen bij het onderzoek van de nieuwe stukken en niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen doch het Commissariaat-generaal ervan uitgaat dat – omdat Pakistan een land is waar corruptie zeer frequent voorkomt en dus documenten kunnen worden aangekocht – dit ook *in casu* het geval moet zijn

geweest. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal eigen veronderstellingen te maken en daaruit te besluiten dat de bewijswaarde van de naar voor gebrachte stukken ondermijnd wordt. Dit is niet serieus en heeft niets met incoherente of ongeloofwaardige verklaringen te maken, aldus verzoeker, die erin volhardt dat de door hem aangebrachte documenten wel degelijk legaal verkregen zijn en naar waarheid werden opgesteld. Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielrelaas blijft staan. Hij vreest immers de Taliban en wat zij met hem zouden doen indien hij gedwongen wordt om terug te keren naar Pakistan. Hij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Het betreffen immers nieuwe FIRs, een brief van een lid van het nationaal parlement en een brief van de Pakistan Energy Conservation. Deze nieuwe stukken bevestigen volgens verzoeker zijn asielrelaas. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoeker. Hij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Om deze reden meent verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. De partijen worden er ter terechtzitting op gewezen dat tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beroep werd ingediend middels een verzoekschrift dat op 9 juli 2014 werd ingediend door meester S. Buysse. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij en de verwerende partij ter terechtzitting geen opmerkingen hebben geformuleerd dienaangaande. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 127 082 van 15 juli 2014:

"3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en een manifeste beoordelingsfout, stelt verzoeker ervan overtuigd te zijn dat zijn leven actueel in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de bewijzen en dat nergens afdoende wordt gemotiveerd waarom zijn argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Verzoeker benadrukt dat hij dreigbrieven ontving van de Taliban en hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins op een afdoende manier de door hem neergelegde bewijsstukken waaruit blijkt dat hij nog steeds in gevaar is aan een grondig onderzoek heeft onderworpen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door hem neergelegde stukken niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd en niet als een nieuw bewijs kunnen gelden van zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land, minstens van een ernstig risico op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten enig onderzoek in te stellen teneinde de authenticiteit en de geloofwaardigheid en waarachtigheid op een objectieve manier na te gaan. Hij wijst erop dat de heer Waseem Wasseem lid is van de nationale assemblee en dat hij via e-mail kan gecontacteerd worden ter verificatie.

Verzoeker vervolgt dat het netwerk van de Taliban in Pakistan zeer sterk is en dat hij gemakkelijk kan worden gevonden en gedood, waar hij ook zou verblijven. Hij is de mening toegedaan dat de motivering van de bestreden beslissing onzorgvuldigheden bevat en te veel gebaseerd is op vorige asielaanvragen.

Als verklaring voor vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen aangaande de door hem neergelegde FIRs niet overeenkomen met de inhoud ervan, wordt in het verzoekschrift nog gesteld als volgt: "Wanneer de broer van verzoeker werd ontvoerd vertelde iemand hem dat hij alleen op de fiets was Maar na de FIR te hebben gezien ontdekte is dat hij niet alleen was maar met zijn vrienden. Hij werd ontvoerd op 27.4.2012. Ik heb een kopie van de FIR. Het kan dus nagelezen worden.

In de FIR die ik ontving, deze had ik niet gelezen alvorens het naar de DVZ werd gezonden. Verzoeker las de FIR nadien na en een fout werd door verzoeker geconstateerd. Verzoeker wil dit rechtzetten."

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een handgeschreven document in het Engels met tegenargumenten van verzoeker gevoegd, argumenten welke tevens in het verzoekschrift worden uiteengezet.

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers bewering in het verzoekschrift als zou hij niet gehoord zijn door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker door het Commissariaat-generaal werd gehoord in het Centrum voor Illegalen te Merksplas op 25 juni 2014 met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is en dat verzoekers raadsman gedurende dit gehoor aanwezig was.

3.3. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat in concreto toe te lichten op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd tijdens het onderzoek van zijn tweede asielaanvraag. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat de rechten van verdediging slechts van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan maar maakt deel uit van het bestuur en moet derhalve de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen. Ook artikel 6 EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1212058Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft

uiteengezet. Inzake verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde de Raad bij beschikking van 9 september 2013 dat (i) verzoeker geen ernstige pogingen ondernomen had om de motieven in de beslissing van het Commissariaat-generaal op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te verklaren of te weerleggen, (ii) de door hem neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn relaas niet konden herstellen en (iii) hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan, waar een uiterst lokaal conflict gaande is. Geen van de partijen vroeg met toepassing van artikel 39/73 § 2 om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking. De betrokken partijen werden derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Aldus besloot de Raad bij arrest nr. 111 544 van 9 oktober 2013 tot de verwerping van het beroep.

3.5.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van Waseem Akhtar Sheikh, lid van het nationaal parlement, een brief van Pakistan Energy Conservation en drie First Information Reports (FIRs).

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.5.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de bewijzen, dat nergens afdoende wordt gemotiveerd waarom zijn argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins op een afdoende manier de door hem neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat hij nog steeds in gevaar is, aan een grondig onderzoek heeft onderworpen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door hem neergelegde stukken niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd en niet als een nieuw bewijs kunnen gelden van zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land, minstens van een ernstig risico op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, gaat hij voorbij aan uitvoerige motivering van de bestreden

beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal met de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag aldus geen beslissing genomen over de gegrondheid van de asielaanvraag.

Verzoeker lijkt er in voorliggend verzoekschrift overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de door verzoeker bijgebrachte FIRs niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten daar (i) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is, dat het frequent voorkomt dat politici, ambtenaren, politiemensen, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken, dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentfraude begaan en dat de authenticiteit van een bepaald attest of document geen garantie biedt voor de juistheid van de informatie die het bevat aangezien de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden zodat de objectieve bewijswaarde van documenten uit Pakistan dan ook uiterst beperkt te noemen is, (ii) verzoekers verklaringen aangaande de door hem neergelegde FIRs niet overeenkomen met de inhoud ervan, waardoor de bewijswaarde van deze documenten verder ondergraven wordt, (iii) er ogenschijnlijk met enkele van de FIRs geknoeid werd en (iv) verzoeker onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd waarvan sommigen betrekking hebben op de voormelde FIRs, zoals uitvoerig wordt toegelicht. In de bestreden beslissing wordt aldus duidelijk toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt. De vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal in dit verband worden allerminst ontkracht door het verweer in het verzoekschrift waar wordt gesteld als volgt: “Wanneer de broer van verzoeker werd ontvoerd vertelde iemand hem dat hij alleen op de fiets was Maar na de FIR te hebben gezien ontdekte is dat hij niet alleen was maar met zijn vrienden. Hij werd ontvoerd op 27.4.2012. Ik heb een kopie van de FIR. Het kan dus nagelezen worden.

In de FIR die ik ontving, deze had ik niet gelezen alvorens het naar de DVZ werd gezonden. Verzoeker las de FIR nadien na en een fout werd door verzoeker geconstateerd. Verzoeker wil dit rechtzetten.”

Met de opmerking dat de heer Waseem Wasseem lid is van de nationale assemblee en dat hij via e-mail kan gecontacteerd worden ter verificatie, slaagt verzoeker er voorts niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar aangaande de door verzoeker neergelegde brief van Waseem Akhtar Sheikh terecht wordt geoordeeld als volgt: “Wat betreft de door u neergelegde brief van Waseem Akhtar Sheikh, lid van het nationaal parlement, dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat dit document een sterk gesolliciteerd karakter heeft. Zo stelde u dat uw moeder en een vriend op uw vraag Waseem Akhtar Sheikh opzochten en hem uw verhaal vertelden. (CGVS VO, p.4-5) Dit gesolliciteerde karakter blijkt verder uit uw verklaring dat u eventueel een nieuwe brief zou kunnen laten schrijven waarin wel melding wordt gemaakt van de ontvoering van uw broer (CGVS VO, p.8), een gebeurtenis die u, zoals eerder in de beslissing aangetoond werd, evenmin aannemelijk maakt. Een dergelijk gesolliciteerd karakter, gecombineerd met wijdverspreide corruptie in het land die het mogelijk maakt om allerlei documenten tegen betaling te bekomen, maakt dat de bewijswaarde van

dit document zeer gering is. Dat Waseem Akhtar Sheikh uw verhaal gecontroleerd zou hebben bij de politie, zoals u stelt (CGVS VO, p.5), blijkt geenszins uit de brief en is louter een bewering van uwentwege. Evenmin blijkt uit deze brief welke concrete problemen u zou hebben gekend in Pakistan. De auteur spreekt enkel in zeer vage termen van een bedreiging voor uw leven uitgaande van een "religieus-fundamentalistische groepering" en stelt dat u veel geleden hebt tijdens uw leven, zonder hierbij enige verduidelijking te verschaffen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden dat deze brief afbreuk doet aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas." Gelet op het duidelijk gesolliciteerd karakter van de brief in kwestie en de wijdverspreide corruptie in Pakistan die het mogelijk maakt om allerlei documenten tegen betaling te bekomen, gegeven welk door verzoeker op generlei wijze wordt betwist, kan overigens niet worden ingezien op welke wijze een contactname met Waseem Akhtar Sheikh een ander licht zou kunnen werpen op de appreciatie van verzoekers tweede asielaanvraag.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt: "Dit laatste geldt tevens voor de brief van Pakistan Energy Conservation Society, een vroegere werkgever van u. Ook deze brief stelt dat u ernstige doodsbedreigingen ontving van een religieuze groep maar brengt evenmin meer gedetailleerde informatie aan. Bovendien zou u voor deze firma gewerkt hebben van 2000 tot 2003 (CGVS VO, p.4), zodat de vraag rijst waarop de auteur zich baseert om te stellen dat u ernstige doodsbedreigingen ontving daar uw problemen pas in 2010 zouden zijn begonnen." zodat ook dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoeker voert geen verweer tegen de beoordeling van de commissaris-generaal dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Hij brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt voorgaande analyse van de algemene veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en de stelling dat hij tal van ernstige documenten ter staving van zijn relaas heeft neergelegd die het meer dan aannemelijk maken dat er een reële kans op vervolging is in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, wat evenwel geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing te veel gebaseerd is op vorige asielaanvragen, benadrukt de Raad dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad bij hoger aangehaald arrest nr. 111 544 verworpen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte

documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.2.2. Verzoeker tracht in huidig verzoekschrift, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. De Raad herhaalt dat de door verzoeker bijgebrachte FIRs bewijswaarde wordt ontkend, niet alleen omdat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is, dat het frequent voorkomt dat politici, ambtenaren, politiemensen, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken, dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentfraude begaan en dat de authenticiteit van een bepaald attest of document geen garantie biedt voor de juistheid van de informatie die het bevat aangezien de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden, zoals onterecht wordt voorgehouden in het verzoekschrift docht tevens omdat (i) verzoekers verklaringen aangaande de door hem neergelegde FIRs niet overeenkomen met de inhoud ervan, waardoor de bewijswaarde van deze documenten verder ondergraven wordt, (ii) er ogenschijnlijk met enkele van de FIRs geknoeid werd en (iii) verzoeker onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd waarvan sommigen betrekking hebben op de voormelde FIRs. Verzoeker voert geen verweer tegen deze vaststellingen, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven waartegen in voorliggend verzoekschrift verder geen concreet verweer wordt gevoerd en welke bij hoger aangehaald arrest nr. 127 082 van 15 juli 2014 reeds werden bevestigd.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker tot slot nog meent dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS